

langt mere sive og tilbageholdne, end vore Europæerinder; det varer længe, før man bliver fortrolig med dem, og den Pigefremhed, som udmærker vore Landsmandinder, er hine aldeles fremmed.

Middagsmaaltidet holdes i Almindelighed meget seent, hvilket er yderst behageligt i dette Klima, kun gaaer man der- ved tabt af en Spadseretour, der blot kan foretages om Mor- genen meget tidligt, eller efter Solens Nedgang, og da maa man stonde sig. Mørket falder strax paa, efterat Solens sidste Straaler ere forsvundne fra Horisonten. Denne korte Tid er meget behagelig og man seer da Beboerne komme ud paa deres Altaner eller flade Tage, for i No og Mag at nyde den friske Luft; de i Vestindien brugelige, ja aldeles nødvendige Syngeskole ere ganske udmærkede til det Viemed. I Byen ere da alle Boutiker lukkede, kun de umaadelig store massive Fernporte lade ane Kilden til St. Thomas' Rigdom. Ga- berne ere overfyldte af den altid strigende, larmende og spn- gende Maaue, og man gjør bedst i, at søge en friere Atmos- phære.

Langs Havnen udad Byens Ostkant fører en herlig Bei — hele Havnen ligger for Diet og just paa Høien ved Om- dreiningen sees Størstedelen af Byen selv lige under Ens Fødder. Denne Bei slønger sig rundt om den ene af de fire Høie, hvorpaa St. Thomas er bygget; her findes endnu kun saa Huse og paa Toppen sees Ruiner af et gammelt Taarn, der har været et vigtigt Punkt for Buccanierne, nu beboes Høien af en — fredelig Postmester. Medens Ven fra 1807 til 1814 var i Englandsbesiddelse, husede denne Polig en detacheret Vagt. Der er kostet endel Penge paa Anlægget af denne smukke Bei, som er udprængt af den haarde Klippe — kun Stabe at den er saa kort; nu maa man vade i dybt Sand langs Strandkanten, for at komme til den anden Bei, der fører ud mod Nordost. Foretager man denne Spad- seretour en stille Aftenstund, naar et af de mange Dampskibe leber ind, faaer man et livligt Billede af den Interesie, ethvert saadant Skibs Ankomst vækker: Alles Dine ere, med eller uden Kiffeter, Briller eller Porgnetter, rettede mod det — man udpejder, om der er mange Passagerer paa Dækket, om Skibet har lidt meget af Søen, hvilket sees paa de af- vaskede Sider. Og nu svaier det majestætisk ind i Havnen, Vredsidens vendes mod Byen — nogle Minutter senere ligger det paa sin Plads, allerede omringet af en Mængde Baade, for at modtage alt det Ny og Interessante. Du skal blot see Posthuset efter Modtagelsen af Aviser og Breve! Det er næsten ikke muligt at trænge sig frem, naar Bedkommende optraaer dit Navn, og dit Brev maa langes Dig fra Haand til Haand.

Til Byens Mærkeligheder høre ogsaa Fortet, Casernen og de underliggende Batterier. Christiansfort ligger paa en Høi, det er opført af Muurværk, og i Midten findes et gam- melt Taarn; det har kun saa Kanoner. Hele Batteriet dan- ner tillige Gisternens Tag og holdes derfor overordentlig pro- pert. De svære Jordstøtterne have flaaet brede Revner i de stærke Mure og Taarnet. Her er en deilig Udflugt, det skal ogsaa være Officerernes Jndlingspadseretour, hvor de drømme om detjerne Fødeland, som de særreste faae Leilighed at gjensee. Casernen er meget smuk og bekvem, saavel for Mand- skabet, som for Officererne; disses Kvartaler, især de mod Syd, ere særdeles nette, og man kan neppe ønske sig en sun- dere Bolig, da Casernen ligger tæt ved Strandbredden, paa en fremstykende Landtunge. Herude findes det saakaldte Vandbatteri, der er malet hvidt, for at Skibene kunne have et bestemt Maal at styre efter. Dette er heller ikke fuldstændigt monteret, men Styret er af sværere Caliber, end paa selve Fortet. Af de ved Jndløbet værende Batterier er, som før- hen bemærket, det ene monteret og modtager directe Ordre fra Fortet, naar det skal fyre paa et eller andet Skib, der vil undbringe sig den Afgift, ethvert ubeslændigt Skib er pligtigt at betale. Det lykkes dog ofte en eller anden forvovent Ameri- kaner, at komme ud — men i Almindelighed er det mere af Forglemmelse, end for at undbringe sig Afgiftens Erløggelie, og de vende derfor som oftest tilbage ved det første Skud.

Hvad der undrer mig meget er, at man ikke har flere store offentlige Cisterner, der i den tørre Aarstid kunde for- syne Inderbyggerne med Vand; der har været saadan Mangel, at man har maattet sende Skibe til Portorico efter det nød- vendige Vand. — En Skibscapitain, der i den Tid havde hentet en beel Ladning Vand, vilde ikke sælge det til de gængse Priser, da han haabede at tjene en Formue derved. Ingen vilde betale, hvad han forlangte, men han vilde ikke sælge billigere og holdt sig tappert et Par Dage, indtil Him- melen nedsendte et sandt Skybrud over Byen, saa at alle Cisterner vare fyldte og den nærliggende Skipper kunde helde sin Ladning overbord — en retfærdig Straf for hans ublue Fordringer.

Vandet føres ombord til Skibene i underlige Waade, be- staaende af et stort huult Rum, hvori Vandet er — et Seil og en Pompe, som bruges til at pompe Vandet op i Ski- bene. — Da de ingen Røling have, og Dækket gaaer skraat ned til begge Sider, see de ret publige ud, med de ovenpaa fiddende to Negere, thi naar de gaae ud, ere de i Almindelig-

hed saa vel foldte, at man næsten ikke seer noget af Stroget over Vandfladen.

Den herlige Udflugt fra Telegraphstationen (Comells Bat- teri) lønner Møien ved at drage den strækfelige Bei derop. Paa disse Militærstationer optages ogsaa Reconvalescenter af Garnisonens Mandskab, da den rene Luft i kort Tid gjengiver den Feberlige hans Kræfter.

I Almindelighed ere Officerer og Soldater velsorniede med Opholdet herude, kun klage de over den store Cens- formighed og den deraf følgende Kjedsomhed. Dette vil dog altid finde Sted i et tropisk Klima, hvor man hverken har Vinter, For- eller Efteraar, men en evig Sommer — ved Aarstidernes Begreb i de kolde Klimater søler man Aaret stride frem, men de tropiske Aar ligesom forsvinde; den ene Dag er som den anden, man mærker ikke, at Tiden gaaer, før man standser ved Aarstiftet, først da udbræder Vestindianeren: „Men er det muligt, er atter et Aar hengaaet!“ Paa den anden Side savner man ingenlunde det kolde Foraar, det raakolde Efteraar, eller den isnende Vinter — man ønsker kun engang imellem en Smule mere Kølighed, naar, som ofte skeer, ikke en Vind rører sig, men Høden ligesom holder sig svævende over Byen; dog nogle kraftige Vindpust fra Osten, den sædvanlig herskende Vind — Ekspasaten — jager snart den utaalelige Hede bort og man nyder da dobbelt den for- friskende Luftning.

St. Thomas er i Besiddelse af et udmærket Athenæum, hvor man finder Dagblade i adskillige Sprog og en betydelig Samling af berømte Forfatters Værker — det nyder ogsaa megen Anseelse, navnlig af den store Mængde unge Men- nesker, der opholde sig i Byen.

Kirkerne ere ganske nette, uden at kunne gjøre Krav paa nogen Udmærkelse; her findes alle mulige Religionssecter, af hvilke den katolske er mest udbredt — dernæst den episkopale. Den protestantiske har de færreste Tilhængere og den danske Kirke er ogsaa den simpleste. Særdeles vindstibelige ere de saakaldte Bajer, et Slags Herrnhutter; Mændene ere Skole- lærere, Agerdyrkere og Professionsister, Koneerne lave Smør, sælge Grøntsager o. dsl. De boe paa en Plantage tæt vest- for Byen og have det yderlig propre i deres Huus. Deres Giftermaal ordnes, efter hvad man fortæller, paa en bespi- derlig Maade, idet den Mission, hvorfra de udgaae, uden videre, naar en Broder skal gistes, udsender en Søster til ham, og disse to Søstere ere da bundne for Livet; mister den ene sin Halvpart, vil efter nogen Tids Forløb en Ny udbylde den tomme Plads — man maa fra Barn være op- dragen i denne Tro, disse Skikke og Sædvaner, for at finde sig deri uden Anarren.

Har Du ikke været i Vestindien før, vil din Opmærk- somhed særligen vækkes ved at see de fulsorte, bronzerede og gultblege Indboanere. Betragt engang hin Kæmpe af en Neger — han er ret en Typus for denne Menneftesrace — de tykke Læber, den flade, brede Næse, Krølhaaret paa Hovedet ere Racens Særkjender. Men hvilken prægtig Holdning have ikke disse Negerinder, ingen Dronning vilde skamme sig ved at træde frem med en saadan Anstand. Hvad der ofte giver dem et vist Ansæg af Coquetteri er den maleriske Maade, hvor- paa de knytte deres Hovedtørklæder, hvis meget spraglede Far- ver passe godt til deres Physiognomier. Uden dette Tørklæde ere de formelig væmmelige — jeg troer, at hvis man virkelig blev forefaldet i en Negerinde og saa engang faae hende uden Tørklæde, vilde Forestillingen være hævet, som ved Trylleri; thi Haarets Pragt og den herlige Pande ere jo det smukke Kjøns højeste Prydelse — men her seer Du hverken Haar eller Pande. Nogle af de „Finere“ blandt Negerinderne have emanciperet sig fra Tørklædet — men, o Himmel! hvilket Syn, at see et saadant Abesjæs under en nysjelig moderne Hat. Nei, lad dem holde sig til deres Tørklæder, de tabe altså Meget ved at lægge dem af. Du, som er en saa ivrig Forsøgter af Ne- gernes Rettigheder, bliver vist ganske fornærmet ved det usjønne Billede, jeg her har fremstillet for Dig, men jeg kan forsikre Dig, det langtfra er overdrevet — om det saa er med Abesjæs, er Sammenligningen ingenlunde slet, især naar man seer de gamle Negere med graat Skjæg og indfaldne Kinder; paa det Stadium have de, efter min Mening, stærkest Lighed med hin Dyrerace. — Den saakaldte couleure Bes- folkning, blandt hvilken der findes en Mængde mørkere og lysere, ja endog aldeles hvide Teinter, er i Almindelighed langtfra smuk, dog kan der gives enkelte Undtagelser, men jeg har endnu aldrig fundet, hvad man saa ofte har læst om de deilige Mulatinder, og skal snarere give Mandkjønnet For- trinet. — Den tredje Klasse af Befolkningen, som jeg kaldte den gulblege, er Europæere eller Creolere: i Vestindien fødte Hvide. Europæeren, som har opholdt sig et Aars Tid i dette Klima, taber sin sunde, friske Farve, og faaer en gul- bleg Teint, der dog atter forsvinder, naar han kommer i et kolbere Jordstrøg. — At der næsten herfter Had mellem disse tre Menneftesklasser er begripligt: Den Hvide hades af de to andre og til Gjengjæld, istedetfor at søge at høre dem op til sit Standpunkt i Livet, foragter han dem. Dette er især Til- fældet med de mindre velhavende „blanke“ Familier og de fødte Creolere, som have tilbragt deres Liv her og saaledes fra Barn af ere vorede op i de engang indgroede Fordomme.

Den Sorte foragter Mulatten og er stolt af at være Sort — han hender dog sine Forældre — Mulatten er en Bastard, eller i alle Tilfælde Afkom af en Bastardfamilie. Mulatten staaer, saavel ved sin Farve, som sin Opdragelse, som et Mel- lemled mellem den Hvide og den Sorte — han foragter gjen- sidig begge Classer — vilde dog gjerne høre sig til den Hvide, men mødes som oftest af ham med en altså utaalelig Ned- ladenhed, til at han skal finde sig deri. Man maa imidlertid ikke være for haard i sin Dom over de Farvede, thi der findes blandt dem særdeles vakre Mennefter, der optages i de Hvides Selskab og have forladt deres egen Race. Der herfter dog langt større Liberalitet med Hensyn til denne Farvelæseinddeling paa St. Thomas, end paa nogen anden af de danske Besiddelser, ja efter hvad jeg har hørt, end paa nogensomhelst af de andre vestindiske Der. Grunden hertil er naturligvis Handelskræften og den større Mængde Fremmede, som have nedsat sig paa Ven og ere uden Fordomme mod hine Classer.

Negerens største Fornøielse er Dans, men de have til- lige en anden, der er temmelig barbarisk og dog, besunderligt nok, engang var en meget aristokratisk i Europa: Hanefægt- ninger. Disse finde gjerne Sted om Søndagen efter Guds- tjenesten, thi Negeren forsømmer ligesaa lidt Kirken, som den Blanke — om dette imidlertid er af sand Gudsdyr, eller af Vane og til Tidsfordriv, skal jeg lade være usagt; men vist er det, at jeg ofte har seet Negerne lægge sig i de mageligste Stillinge og sove, medens Prædikenen varer; den lumre Hede og Søndagsklæderne bidrage vel ogsaa til denne Svøgnighed.

Ved Hanefægtningerne veddes der om store Summer, og det gaaer ofte saa vidt, at Tierne tage deres Dyr Parti og det Hele ender med blodige Skuepil. For at hindre Sligt, maa ingen Hanelamp holdes uden Politiets særlige Tilladelse, saa at det kan tage de nødvendige Forholdsregler.

Et af St. Thomas' største Under er Orfanen, som imid- lertid kun forekommer i tre Maaneder, nemlig fra Juli til October; alle Skibe flygte da fra Havnen, og i den Tid forlange Assuranceselskaberne større Præmier. Himmelen kan være aldeles klar og skyfri; paa engang sees en Mængde smaa, tilsvælvende meget uslybige Skuer, der lidt efter lidt fortætte sig, Solen formørkes, Vinden kommer op og blæser stødvist, Fugle og Dyrene paa Marken blive ængstelige og søge Ly, hvor de kunne finde det — hele Naturen synes at ane den Kamp, der forestaaer — Vinden løber hele Com- passet rundt, begynder at hyle og tube, og samtids nedstyrtter en pibsende Regn — i en kortere Tid, end det kan beskrives, har den nys saa rolige Scene forandret sig — Søen taarner sig høiere og høiere — Grundbølgerne med deres gule Sand komme hvidskummende frem, og vee de Skibe, der ikke enten naa aaben Sø, eller have tilforsædelige Ankere i Havbunden — i Hufene spærres alle Indgange, Skodder, Døre osv. lukkes med Tverbomme og Touglurringer, enhver Labning tilstoppes, thi finder Vinden blot en Revue, vil det være tilstrækkeligt til at bortrive hele Taget, ja undertiden Huset — man maa ikke vove sig ud, thi det er Livet om at gjøre — udenfor møder Dig nemlig nedfaldende Skingler, Tagsten og andre lignende Sager, Alt, hvad Vinden finder paa sin Bei, fører den med sig og Du kan see hele oprykkede eller brakkede Træer hvirvles høit op i Luften og henlægges i en utroselig Afstand fra deres oprindelige Sted.

Mindre farlige ere Jordstøtterne, der meget ofte finde Sted, men Støbene ere saa ubetydelige, at de lidt slet ikke mærkes. I nogen Tid havde jeg ingen Idee om, hvad Jordstøtten vilde sige og jeg lo, hvorefter det blev mig fortalt, at der paa den eller hin Tid havde været Jordstøtten — men en Dag var jeg netop i Fortet (som bekendt søles Støbene langt mere i Grundmuur, end i Træbygninger, eller paa fri Mark), da en af de Tilseende værende raabte: „Det er Jord- støtten!“ Man hørte nu en dyb, underjordisk Rumlen — jeg troer man bedst kan sammenligne den med den Lyd, man hører paa Platformen af Rundetaarn, naar en Bryggervogn belæsset med Tønder ruller forbi — og lidt efter et besunder- ligt Ryl, som gjentog sig et Par Gange; jeg kunde imidlertid ikke mærke nogen Bevægelse af Reublerne, men det udvæde en behjælpelig Virkning paa mig, der havde spottet over An- dres Frygt — jeg blev nemlig aldeles bleg og bange; en kold Gysen foer gennem mit hele Legeme — min Nysgjerrighed var aldeles tilfredsstillet og jeg ønskede ikke oftere at gjøre Bekjendtskab med Jordstøtterne.

Du maa ingenlunde troe, som man saa ofte læser om de tropiske Lande, at her er fuldt af farlige Dyr, som Slanger og deslige — tværtimod, man hender kun til Santa Pier, et Slags Tusindbeen, hvis Bid er smertefuld, dog uden Fare, tilmed saare de kun, naar man uafvidende berører dem. De opholde sig, ligesom vore Tusindbeen i Danmark, under Stene, eller i gamle Huses Revner og vise sig mest ved fugtig Veir. Rigeledes er her endel Skorpioner og Kaffelatter; disse sidste ere nogle heist ødelæggende, stugtubsende, ubelugtende In- secter, som æde Støvler, Bøger, Klæder og alt muligt, som er belagt med Fedt eller Smør — har Du intet Moskitonet over Dig, og dine Fingre tilfældigvis skal være lidt fedtede, kan Du være vis paa at blive bidt om Ratten af Kaffelatter. De formere sig i en utroselig Grad; den bedste Ødelægger er